

PREDICĂ LA PRAZNICUL ÎNĂLȚĂRII DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Înălțarea Domnului

...Deci, Domnul, după ce a vorbit cu dânșii, s-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu...!

Hristos s-a înălțat!

Frați creștini,

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după 40 de zile de la Înviere s-a suit la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui. Cu puterea dumnezeiască cu care a înviat și a părăsit mormântul, tot cu aceeași putere s-a înălțat de pe pământ la cer; s-a înălțat cu același trup cu care s-a răstignit și a înviat. Mântuitorul împlinise opera divină pentru care venise în lume, ne-a adus învățătura mântuitoare, s-a dat ca pildă de împlinire prin întreaga Sa viață și mai ales prin jertfirea de pe Crucea Golgotei.

După ce a înviat se arată ucenicilor Lui de mai multe ori vorbindu-le de Împărăția lui Dumnezeu. Dar iată că după 40 de zile sosise timpul să se întoarcă iarăși la Tatăl Său și să primească cununa luptelor Sale precum și cinstea biruinței Sale. Aceasta este taina pe care

a explicat-o ucenicilor Săi în ajunul morții Sale când le-a zis: "Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume, iar acum las lumea și mă întorc la Tatăl".

Această slăvită taină o serbează astăzi cu bucurie sfântă pretutindeni Biserica Creștină Ortodoxă. Să ascultăm deci cu atenție și să scoatem învățăturile și foloasele necesare mântuirii sufletelor noastre.

În timpul celor 40 de zile, după ce înviase din mormânt, Iisus a mângâiat neîncetat pe ucenicii Săi prin arătările Sale publice și particulare. Se arată de mai multe ori pentru ca să-i convingă de Învierea și dumnezeirea Sa. În a 40-a zi de la Înviere, se arată din nou și îi mustră pentru ultima oară pentru că au fost așa de zăbavnici și s-au îndoit de Învierea Sa chiar și după mărturia celor ce L-au văzut înviat. Le spuse apoi că toate cele scrise despre El în lege, în psalmi și în prooroci s-au îndeplinit întocmai și că așa trebuie să se întâmple, amintindu-le încă o dată că le va trimite putere de sus prin Duhul Sfânt Mângâietorul.

După aceea ieși cu ei împreună și cu ceilalți adunați care erau de față și străbătură împreună străzile Ierusalimului, conducându-i în Betania, la casa lui Lazăr, a Martei și a Mariei acolo unde Prea Sfânta Fecioară Maria cu multe persoane credincioase aștepta venirea Fiului Său. Iată că s-au găsit cu toții și o mare bucurie a cuprins inimile tuturor. Mântuitorul Iisus Hristos le-a mulțumit apoi la toți care au fost alături de El în timpul vieții Sale și mai ales în timpul Patimilor și îngropării Sale.

După ce i-a mângâiat dumnezeiește, spunându-le că s-a apropiat clipa înălțării Sale la Tatăl și despărțirea de ei trupește, îi invită imediat să-l urmeze. Porniră împreună la drum spre muntele Măslinilor. Acolo unde cu 40 de zile în urmă asudase de sânge, se rugase cu cele mai fierbinți lacrimi și căzuse în agonie de moarte; acolo în grădina Ghetsimani unde a venit Iuda trădătorul cu ostașii și L-a sărutat; acolo unde L-au legat mâinile cu lanțuri și ucenicii toți se risipiră acolo Iisus a găsit cu cale să-l adune iarăși pe ucenicii Săi, care acum erau înconjurați și de mulțime de popor de peste 500 de suflete.

În fața acestei impunătoare adunări, Iisus întinse mâinile Sale și privind-l pentru cea din urmă oară îi binecuvântă. Cu trupul acela care suferise atâtea răni și chinuri, Mântuitorul a început să se înalțe spre cer și pe când se înălța a apărut un nor luminos care îl înconjură, începând deodată să răsunе bolta cerească de cântările triumfale ale puterilor cerești care-L întâmpinau pe Împăratul Slavei. În jurul dumnezeiescului Biruitor al morții, au venit și sufletele patriarhilor, ale profeților și ale tuturor dreptilor din legea veche, întâmpinându-L.

Au fost de față acum Adam, care și-a ispășit neascultarea printr-o îndelungată pocăință Abel, victimă nevinovată ucis de un frate pătimăș și barbar; apoi Noe, al doilea părinte al neamului omenesc; Avraam, bătrânul patriarh cu o credință așa de mare; Isac, nevinovata figură a lui Iisus Hristos; Iacov, părintele celor 12 seminții ale lui Israel; Iosif cel vândut de frații săi, așa cum și Iisus avea să fie vândut; Moise, marele prooroc; David, strămoșul după trup al lui Iisus; Melhisedec, regele păcii și simbolul preoției legii noi; Iov, omul suferințelor

răbdate fără cârtire și toți dreptii au însoțit pe Împăratul Slavei în triumf spre cerul care acum s-a deschis ca să intre al doilea Adam.

Cerul era cuprins de cântări și strigăte de bucurie și în această atmosferă nemaîntâlnită, Iisus se înălța mereu spre ceruri. Ucenicii și tot poporul îngenuncheați și cu ochii înlăcrimați priveau spre Mântuitorul care se ducea la Tatăl și toată această priveliște minunată.

Pe urmă se uitau ei încremeniți de cele ce vedeau, deodată norul a învăluit pe Iisus, iar cântările au început să se audă din ce în ce mai puțin. Dar ucenicii continuau să privească, acolo unde se dusesse toată bucuria lor, toată dragostea și nădejdea lor. În timp ce priveau iar lacrimile se scurgeau pe fețele lor, deodată au văzut deasupra lor în văzduh doi îngeri îmbrăcați în haine albe și le-au zis: "Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus care s-a înălțat de la voi la cer, așa va veni precum L-ați văzut pe El mergând."

Va veni prin urmare pe norii cerului cu toți sfinții îngeri, ca Judecător, la sfârșitul lumii ca să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Va veni cu același trup cu care a suferit, cu rănilor deschise, căci de aceea spune Sfânta Scriptură că vor vedea pe Cel ce L-au străpuns. Iisus se înalță la cer acum ca om și nu ca Dumnezeu, pentru că dumnezeirea Sa niciodată n-a părăsit cerul și este pretutindeni.

Sfinții Părinți explică că Domnul Hristos a stat câte o zi în fiecare cer, ca să ia cunoștință toate cetele îngerilor și să fie primit cu cinste și închinăciuni de toți, așa cum se cade Împăratului Slavei. De aceea abia după zece zile a ajuns Iisus cu trupul la Tatăl și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Astfel a fost plecarea Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământul acesta pe care l-a zidit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și pe care l-a udat cu Sângele său cel scump. El s-a supus suferințelor și a pățimit toate ca un rob; dar din rob a devenit Împărat și Dumnezeu.

Mântuitorul șade acum de-a dreapta Tatălui Său pe scaun înfricoșat, înconjurat de cetele îngerilor care se cutremură, iar în mână ținând sceptrul puterii căci este Împărat și Domn al cerului și al pământului, așa după cum a spus: "Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ". Domnul Hristos s-a înălțat la cer ca să trimită ucenicilor Săi pe Duhul Sfânt. De aceea la zece zile după înălțare trimite peste ucenicii Săi făgăduința Tatălui ceresc, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Adevărului și Vistierul Bunătăților. Dar Domnul Hristos s-a înălțat la cer ca să ne pregătească și nouă loc. Ce trebuie însă să facem noi ca să merităm acest loc?

Înainte de toate nu trebuie să uităm niciodată prin ce a trecut Învățătorul nostru până să intre în slava cerească. El a meritat această slavă prin viața Sa atât de curată, generoasă și răbdătoare, liniștită, devotată, plină de umiliri și suferințe. Dacă vrem să ocupăm locul pe care ni l-a pregătit Mântuitorul, trebuie să-L imităm în purtarea Sa și să luăm parte la amărăciunea paharului Său. Dacă vrem să ne suim cu El într-o slavă, trebuie mai întâi să -L însoțim pe Golgota, să ne pironim cu El pe Cruce să suferim nedreptățile, calomniile și hulele

vrăjmașilor noștri fără cârtire. Să suferim bolile, lipsurile și orice prigonire ar veni peste noi din partea lumii și a diavolului. Să suferim până la sânge împotriva păcatului și a uneltirilor satanei. Să suferim Crucea, piroanele și coroana de spini pe care le întâmpinăm la tot pasul în lumea aceasta plină de răutate, fățarnicie, mândrie și minciună.

Mândria nu ne înalță cu Iisus Hristos, care a fost cel mai umilit dintre toți oamenii. Lăcomia de avere și toate ale lumii acesteia nu ne înalță cu Iisus, care a fost cel mai sărac. Desfrânarea nu ne înalță cu Fiul Fecioarei care a fost cel mai curat. Nici o patimă, nici o boală sufletească nu ne pot înalța cu Iisus, trebuie neapărat să ne lepădăm de toate defectele noastre, că așa zice El: "Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să urmeze Mie!"

Viața noastră pe pământ este o viață de luptă. Noi nu trebuie să încetăm de a lupta cu satana. Noi trebuie să renunțăm la desfătările lumești și la tot păcatul, răstignindu-ne trupul nostru, adică pironind patimile și poftile păcătoase. Locul pe care ni l-a pregătit Domnul Iisus este o împărăție cerească, sfințită, curată și mai presus de toate veșnică de aceea trebuie s-o cucerim. Această împărăție este o coroană pe care trebuie s-o merităm, căci ea nu va veni singură să se așeze pe capul sufletelor reci, trândave și nepăsătoare.

Coroana aceasta trebuie câștigată, prin urmare, prin osteneală și statornicie; să muncim deci și să ne rugăm, să ne spălăm prin pocăință cu lacrimile aduse din evlavie către Dumnezeu și să avem dragoste către toți frații noștri. Suferințe sunt destule, fiecare-și are Crucea sa, dar fericiți sunt cei ce suferă pentru dreptate. Bucurați-vă și vă veseliți toți că ușa împărăției cerești ne este deschisă prin Salvatorul nostru care S-a înălțat la ceruri.

Bucurați-vă voi, bolnavilor, care vă aflați pe patul durerilor, și gândiți-vă la suferințele lui Iisus, îndurând cu răbdare, că cerul vă este deschis. Bucurați-vă oropsiților, năpăstuiților și îndurați cu răbdare, că fericire mare vă așteaptă în ceruri, acolo unde Iisus vă va despăgubi de toate suferințele voastre. Noi toți să înălțăm inimile noastre către Ierusalimul cel ceresc unde Iisus Hristos s-a înălțat astăzi și acolo să ne punem toate nădejtile noastre, dezlipindu-ne inimile de desfătările lumești, căci acestea sunt numai noroi și fum. Să ne bucurăm în această zi a Înălțării, din toată inima noastră, că și nouă ne este deschis cerul și raiul prin Harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Odată cu Înălțarea Domnului, noi creștinii mai sărbătorim și Ziua Eroilor. Este o faptă înțeleaptă ca să ne aducem aminte de toți cei ce s-au jertfit pentru dreapta credință, pentru țară și neamul românesc. Noi pomenim eroii în această zi a Înălțării Domnului, pentru că avem credință sfântă și credem în nemurirea sufletului, așa cum au crezut toți adevărații creștini, moșii și strămoșii noștri, și chiar dacii și romanii înainte de a se încreștina.

Noi nu cinstim astăzi doar țărâna eroilor, ci opera lor care este țara și sufletul lor nemuritor, care este la Dumnezeu. Credem că sărbătoarea aceasta ce se face în toată țara are răsunet și în cer, acolo unde eroii se bucură de recunoștința noastră pe care le-o oferim,

pentru că prin jertfa lor avem bisericile în picioare, ni s-au păstrat atâtea bunuri și mai ales credința. Prin jertfa eroilor și a martirilor neamului nostru ne-am păstrat numele de creștini și de români, căci un român adevărat trebuie să fie mai întâi un creștin adevărat.

Luminați de această credință vie, să mergem la mormintele eroilor și martirilor noștri, să ne împărtășim cu duhul lor, și cu adâncă recunoștință să trimitem cerului cântările și rugăciunile noastre. Mucenicii și eroii creștinătății au murit încredințați că apărând credința, apără adevărul și dreptatea. Eroii neamului au murit încredințați că cine luptă pentru dreptate și libertate luptă pentru Dumnezeu. Cine luptă și își apără familia, credința, cultura, limba, legea, neamul, patria luptă pentru adevăr și dreptate. Astăzi toți eroii cunoscuți și necunoscuți ai neamului nostru românesc din totdeauna vin și ne întrebă dacă suntem vrednici de jertfele lor, chemându-ne să le urmăm credința. Biserica – mamă Creștină Ortodoxă se roagă pentru odihna eroilor, le binecuvântează amintirea și, cântându-le veșnică pomenire, înalță rugăciuni către Dumnezeu, ca sufletul lor nemuritor să se odihnească în veșnică fericire.

Nemurirea sufletului este cea mai veche credință a neamului nostru românesc. Dacii și romanii – strămoșii noștri – au ținut în mare cinste și sfințenie credința în nemurirea sufletului. Avem deci o frumoasă moștenire părintească de la care nu ne putem abate cu nici un chip, nici vii, nici morți. Sfânta sărbătoare de astăzi se mai poate numi și sărbătoarea sufletelor nemuritoare. Toți sfinții lui Dumnezeu, proorocii, martirii, apostolii au vorbit despre existența și valoarea sufletului punându-ne în grijă mântuirea lui.

Se găsesc totuși destui îndoielnici, care afirmă că au tăiat în bucăți tot corpul omenesc și n-au dat de suflet. Au găsit oase, sânge, nervi, inimă, creier, dar nici urmă de suflet. Fără să facă deosebire între omul viu și mort, ei au căutat sufletul în cadavre, ca și când acesta s-ar afla în hoituri. Nu este aceasta o nebunie?! Deși este așa de slabă, știința încearcă să lămurească taina sufletului. Un învățat creștin spunea că tot ceea ce știm de când e lumea și până astăzi e nimica toată față de ceea ce este sufletul în sine și ce taine mari cuprinde el.

Știința creștină ne învață că sufletul există și că e o încercare zadarnică să caute cineva sufletul în materie și materia în suflet. Între suflet și materie este tot atâta deosebire ca și între omul viu și omul mort, ca și între viață și moarte. Atunci, ce e sufletul, ce e viața? Întrebarea aceasta pentru unii nu are nici o însemnătate, dar pentru creștini e de cea mai mare importanță. Înțelepciunea biblică ne spune că sufletul sau viața din noi este o taină ascunsă de Hristos în Dumnezeu, e o floare care crește în grădina raiului, o scânteie din lumina lui Dumnezeu, o ființă nevăzută ca geamul, o putere nematerială ca vântul care suflă unde vrea și nu știe de unde vine și unde merge. O avere este sufletul, care prețuiește mai mult decât valoarea lumii întregi.

Toată bogăția lumii nu cântărește cât un suflet omenesc. De aceea și Mântuitorul ne face atenți de valoarea lui, zicându-ne: "Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată și-și

va pierde sufletul?” – sau - "Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" Lumea întreagă pentru noi nu mai are nici o valoare dacă sufletul se pierde prin păcate. Sufletul este un diamant mai scump decât toată lumea, un diamant cu multe și minunate scipiri. Sufletul este o putere, o taină. Toți ar dori să privească acest diamant, această floare, să vadă această pasăre măiastră. Sufletul nu se poate vedea, nici pipăi, el există în corp și în afară de corp, întocmai ca un cântec imprimat pe disc și în mintea noastră. Cine vede cântecul imprimat pe disc? Există, dar nevăzut și nemuritor.

Sufletul este ascuns ca și o piatră de diamant sub învelișul unei frunze. Trebuie mai întâi să se rupă frunza ca să poată fi văzute scipirile diamantului. Învelișul sufletului este trupul. Mai întâi trebuie să moară trupul, să se desfacă învelișul, ca să se elibereze sufletul. Oricum, viața noastră este ascunsă prin el în Dumnezeu. Unii gânditori spun că noi trăim prin simțuri; vedem, auzim, vorbim, gustăm, pipăim, mirosim și ne mișcăm prin simțuri. Toate acestea însă există numai câtă vreme este sufletul în trup. Ochii văd, pentru că vede sufletul, limba vorbește pentru că vorbește sufletul.

Așadar sufletul nu e chimie, nu e materie, ci este scânteie divină. Partea cea mai aleasă și mai frumoasă din noi e sufletul. Sufletul are de la Dumnezeu știința, creierul și forța îmbierii trupurilor. Prin puterea Duhului Sfânt, sufletul își reconstruiește trupul. În Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, învățătura despre originea, valoarea, noblețea și forța sufletului, precum și grija despre mântuirea lui este întâlnită la tot pasul.

Într-un loc se spune că sufletul e mai important decât trupul, e mai mult decât haina sau hrana și e mai de preț decât toată lumea. Despre însemnătatea lui ne vorbește pilda cu oaia cea rătăcită, cu dragma cea pierdută, pilda fiului risipitor, a bogatului nemilostiv, precum și altele. Pocăința păcătoșilor e prilej de sărbătoare în cer, după cum prin pierderea unui suflet tot cerul se întristează. De ce e așa răsunet mare și pentru ce a trebuit să-și verse sângele chiar Fiul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră? Pentru că sufletul nu este un lucru ieftin sau un obiect de glumă, ci este un dar ceresc, un bun dumnezeiesc, care atâră în cumpănă mai mult decât valoarea lumii materiale.

Viața sufletului în această lume este "o misiune", nu este nici prilej de petrecere, nici de plăcere, nici de îmbogățire, nici de lenevire, mâncare sau băutură, ci este misiune ce depășește marginile timpului. Alergătorii cu ștafeta au menirea să ducă obiectul primit până la un punct anumit, cu tot efortul depus. De aici, alt alergător preia ștafeta și astfel aceasta ajunge la destinație. Misiunea a depășit pe om, omul a stat în slujba ei și prin contribuția lui ea s-a împlinit.

Așa e viața sufletului, misiunea ce depășește curgerea timpului pământesc. Nu ne putem sustrage de a ne-o împlini fără să facem în viață și câte un act de răzvrătire, ca și fiul risipitor, care n-a primit misiunea vieții adevărate și astfel a ajuns nefericit, singur, în zdrențe, nemâncat și însetat. De aceea Mântuitorul îl numește nebun, adică anormal pe bogatul ce

petrece, pe omul care îngrijește numai de trup și uită datoriile ce le are față de suflet, de mântuirea lui și fericirea veșnică.

Cei mai mulți se alarmează, strigă, aleargă, caută când pierd câte ceva, dar la pierderea sufletului asistă nepăsători, glumesc și râd. Vai lor, ce nepăsare, ce nesimțire! Biserica, prin toate slujbele, harurile și învățăturile sfinte, are în vedere acest mare scop, mântuirea sufletului și moștenirea Împărăției lui Dumnezeu. Nu e un lucru neînsemnat să câștigi sau să pierzi sufletul și Împărăția lui Dumnezeu. Trăirea după poftele păcătoase ale trupului este trăire anormală, este pierdere. Trăirea după dorințele curate ale sufletului este câștig, iar viața devine fericită și pe pământ și în cer.

O atenție specială ne atrage Mântuitorul, când spune că cine vrea să-și mântuiască sufletul îl va pierde și cine-l va pierde pentru El și Evanghelie îl va mântui. Adică, cine se închide în egoism pentru a-și feri viața personală își pierde sufletul; iar cine își jertfește sufletul pentru Hristos și Evanghelie ca un misionar, acela își asigură mântuirea. Sfânta Biserică, prin lucrarea ei de mamă, dă mereu strigăte de alarmă și ne cheamă la pocăință, combate egoismul și susține totdeauna interesul față de lucrul cel mai de preț și nemuritor care este sufletul.

Sfântul Apostol Petru ne cheamă să trăim pe pământ ca niște străini și călători, căci așa suntem. Să nu uităm că soarta sufletului pe pământ este soarta porumbelului sau a corbului care au fost sloboziți din corabia lui Noe. Corbul negru nu s-a mai întors în corabie, ci a rămas rătăcitor prin lumea hoiturilor din care s-a hrănit. Porumbelul însă s-a întors curat și nevinovat, cu ramura de măslin în cioc, în corabia stăpânului său.

Soarta corbului sau a porumbelului o creăm noi sufletului nostru liber și nemuritor, după cum îngrijim de mântuirea lui, după cum acceptăm sau refuzăm misiunea, șoaptele chemării sau ale destinației sufletului. Să avem milă de sufletul nostru, să îngrijim de haina împărătească a sufletului nostru, ca să nu ne apuce moarte cu ea pătată sau ruptă, și astfel să nu putem intra la nunta Fiului de Împărat în Biserica Lui cea cerească. Întoarce-te, suflete la odihna ta, în cetatea păcii, în raiul fericirii veșnice, după care alergăm, luptăm și suspinăm!

Rugăciune

lisuse, Împăratul și Dumnezeu nostru, fă ca slăvita Ta Înălțare să producă în fiecare din noi roade de sfințenie, o credință mai mare, o iubire mai aprinsă, o îngrijire mai deosebită pentru sufletul nostru. Fă să cunoaștem și să înțelegem cât de mare este valoarea sufletului nostru și să nu-l vindem pe orice lucru de nimic. Aprinde în noi o dorință mai mare pentru cer și un dispreț pentru lucrurile acestea pământești. Ajută-ne Dumnezeule cu Harul Tău, ca să Te putem slăvi și mărturisi prin viață și fapte bune până la sfârșitul misiunii noastre. Amin.